

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XIII

Paříž

Číslo 5

září-říjen 1982

TRIDENTSKÉ SYMPOSIUM KŘESŤANSKÉ AKADEMIE

Tradiční setkání těch, kdo se účastní práce Křesťanské Akademie v Římě v průběhu celého roku (a kdo se mohou na těch pár srpnových dní uvolnit a zajet do severní Itálie...), se letos konalo v Tridentu. Trvalo od 24. do 28. srpna a jeho tématem byl *"Vliv ateistické propagandy na nově přichozí uprchlíky"*.

V letošním roce se o hlavní příliv emigrantů ze střední a východní Evropy sice stará Polsko - podle posledních odhadů je jich už prý okolo 135 000. Ale i z jiných zemí, a tedy i z Československa, nepřestávají přicházet noví a noví zájemci o jiný než reálně-socialistický způsob života. Do Francie nám jich přichází poměrně málo, jak jsme na symposiu mohli konstatovat, a ti, kteří hodlají ve Francii zůstat na trvalo, jsou ještě méně početní a zároveň dosti zvláštní, netypická skupina mezi těmi, kdo ze dnešního Československa odcházejí na Západ.

K některým referátům se jistě ještě vrátí naše římská periodika *Nový Život* a hlavně *STUDIE*. Některé postřehy však bude vhodné připomenout ihned; právě v těchto dnech, na začátku nového pracovního

roku, se i v Paříži setkají ti "noví", čerstvěocejchovaní emigranti, se "starými". Bývají to setkání (často spíše střetnutí) nesnadná a oboustranně bolestná. A právě tady bychom chtěli našim čtenářům nabídnout několik zajímavých postřehů z Tridentu, k zamyšlení nad případnými setkáními tohoto druhu letos na podzim:

lidsky vzato je výchozí situace dnešních uprchlíků poznamenaná současným hospodářským, politickým a hlavně morálním marasmem v Československu; nepřicházejí k nám (až na malé výjimky ovšem!) poražení odpůrci režimu z bojů, srovnatelných s tím, co se dělo v r. 1948 nebo v r. 1968, nýbrž lidé znechucení útlakem ze strany společnosti, která sama nebojuje o nic jiného, než o přežití, o trvání v nezměněné formě. Jedním z nejsilnějších pocitů dnešních příchozích je *nechuť a otrávenost* a ty neprobouzejí v člověku průkopnickou odhodlanost, ale spíše touhu po úniku ze společnosti *vůbec*.

Nábožensky to vlastně vypadá trochu lépe - v ideovém vakuu, v prázdnotě proslovů, kterým nevěří ani řečníci, se znovuprobouzejí staré touhy a strašné hodnoty najednou zase vypadají zajímavě a přitahují. Vzniká zájem, který ovšem nenachází vždy cestu k podstatě věci, tj k uspokojení; o to se velmi pečlivě stará právě stát, a někteří odborníci tvrdí, že tato oblast je valstně jedinou, která v československých podmínkách funguje spolehlivě a na vysoké technické úrovni.

Za těchto podmínek a v izolaci od ostatního světa včetně "bratrského", dozrávají rozhodnutí k odchodu z Československa (podepřená ještě prohlubující se spotřebitelskou mizérií), jejichž motivace my "staří" nedokážeme vždy dost dobře pochopit. Zvláště těžko potom chápeme přístup těch "nových" ke společnosti, kterou si odchodem z domova zvolili.

Na sympoziu jeden z těch starších vyprávěl, jak mu jeden z nedávných připomenul jeho vlastní začátky tou banální, skoro nic neříkající větou, kterou skončíme naši krátkou připomínku debat v Tridentu. Když se totiž snažil jednoho dnešního obyvatele uprchlického tábora přivést "k rozumu" domluvami, odvětil mu tento s velkým klidem, *"doporučuji Vám, pane, abyste se staral o sebe"*--

"Už už jsem se chtěl rozkatit, ale najednou mi ta věta připomenula cosi v mé minulosti", vyprávěl dotyčný pán.

"Vzpomenul jsem si, jak jsem se sám ocitnul kdysi před skoro třiceti lety v situaci, kdy jsem nevěděl kudy kam. Po několikaměsíčním pobytu jsem zjistil, že plány, se kterými jsem do ciziny přišel, nejsou dost dobře realizovatelné tak, jak jsem si je ve svých představách doma ukoval, domů zpátky jsem přece jenom nechtěl a ani dost dobře nemohl, a nového mi nic nechtělo napadnout. Vyhledal jsem tedy jednoho starého karmelitána, proslulého moudrostí a předložil jsem mu svůj problém, včetně mých velkolepých neuskutečnitelných plánů. Co mám dělat, otče? zakončil jsem svou lamentaci. Jeho odpověď mě zarazila a zároveň mi utkvěla v paměti natolik, že jsem si na ni onehdy v lágru vzpomenu. Karmelitán mi řekl, *'ale to je přece jednoduché, přáteli! Starejte se o sebe !!!'*

I v evangeliu je láska k sobě měřítkem lásky k bližnímu (kterého máme milovat jako sebe samého), tj láska k sobě samému je první, prvořadá. Jak v evangeliu, tak i v radě starého karmelitána to samozřejmě není žádná výzva k sobectví, ale ke správnému odstupňování hodnot a uspořádání života soukromého i společenského: *zametat v první řadě před vlastním prahem a také nečekat od druhých vyřešení problémů a nesnáží, na které stačí naše vlastní síly.*

Lépe je, aby byl člověk pokárán od moudrého než oklamán pochlebováním pošetilých.
Lepší bývá konec věcí než začátek a lepší je člověk trpělivý než domýšlivý

(Kaz 6,17)

Začátek bývá těžký
(píše nám pan K. J., který před rokem odjel
do Kanady)

... první naše problémy začaly hned po příletu do Kanady. Při odbavování na imigračním oddělení, které existuje na každém větším letišti v Kanadě nám hned položili otázku, "jak to, že máte letenky jen do Montrealu, když je vaši cílovou stanicí Winnipeg?"

Vyložil jsem jim celou historii či lépe řečeno to, co nám bylo řečeno před odjezdem v Paříži, a oni se tomu s chutí zasmáli. Ale dodali nám hned odvahy, abychom si s tím prý moc nelámali hlavu, že jsou na takové žertíky zvyklí, a odvezli nás na hotel s tím, že nám tedy letenky do Winnipegu zajistí co nejdříve sami. Ty nám potom v 10 hodin večer skutečně jeden pán přivezl a ráno druhý den jsme měli letět v 7 hod 30 z Montrealu do Winnipegu přes Toronto. Místo 40 minut jsme však v Torontu ztrávili 4 a půl hodiny, protože let, kterým jsme měli pokračovat, byl pro nějaké technické závady zrušen. Do Winnipegu jsme tedy ve skutečnosti dorazili až v 5 hod večer místního času. Na letišti nás opět nikdo nečekal a tak jsem se znovu vypravil sám na imigrační oddělení a presentoval se papíry z kanadské ambasády v Paříži. Bez jakéhokoliv dlouhého vysvětlování nás tam hned posadili do taxíku a zavezli nás na hotel, kde konečně skončila naše cesta Paříž-Winnipeg. Je třeba si uvědomit, že jsme z Paříže odletěli 19.8. v 15 hod 30 pařížského času a na hotelu jsme skončili 20.8. v 18 hod místního času, který je oproti Paříži posunut o 7 hodin. Takže jsme cestovali 34 hodin - to všechno s našimi malými dětmi ...

Druhý den jsem se hned ráno v recepci hotelu ptal na radu, jak dál, zda vědí, čím začít, ale oni mi řekli, že se prý imigrační oddělení (I.O.) přihlásí samo. To se mi po dosavadních zkušenostech moc nelíbilo a tak jsem je požádal o telefonní číslo I.O., které mi beze všeho dali. Volal jsem tam a dověděl jsem se, že tam mohu přijít, jestliže jsem si už dostatečně odpočinul po té dlouhé cestě.

Vypravili jsme se tam s manželkou oba. První informace byly spíše povzbuzující: já prý dostanu 4 měsíce školy, seženou nám byt a nejnutnější zařízení do něj

a i nějaké peníze do začátku prý dostaneme. Kdo si ovšem nějaké peníze přiveze sebou z Evropy a řekne jim to, ten nedostane nic. Já jsem se hned ptal, jak to, že školu dostanu jen já, a co manželka? Reklí mi, že se přece bude muset starat o děti. Snad později by se dalo uvažovat o večerních kurzech pro ni! Odvětil jsem, že se mi to nelíbí, protože jsme do Kanady přijeli jako do naší nové vlasti - ale jak se tu má moje žena cítit doma, když jí nedají možnost naučit se jazyk? Snažil jsem se to hrát na citovku, ale jak jsem později poznal, nebylo to třeba. Tady stačí se jen ozvat. A taky tentokrát nakonec z úředníka vylezlo, že koneckonců do té školy můžeme chodit oba a děti že můžeme dát do školky, na kterou do začátku dostaneme podporu.

Byt nám sehnali po asi 6 dnech. Díky naší nevědomosti jsme se nechali uvrtat do nijak zvláštních bytových podmínek. Totiž, abys tomu rozuměl, tak to je následovně. Když ti I.O. nabízí byt, vezme tě úředník do taxíka a vozí tě po bytech a ptá se tě, zda se ti to líbí, nebo ne. Samozřejmě že začínají u těch nejlevnějších a tedy zákonitě nejhorších. No a nám bylo už po asi 4 ukázkách blbě říkat pořád ne, tak jsme vzali takový starší byt, něco jako kuchyň + 2 pokoje, vcelku ale aspoň blízko centra města.

Taxíkem nám tam potom odvezli naše věci z hotelu a asi hodinu po přestěhování nám přivezli vybavení do bytu, které sestávalo z dvou jednolůžek, jednoho dvojlůžka, stolu, čtyř židlí, čtyř polštářů, čtyř dek, dvou povlečení a nejnnutnějšího nádobí a kuchyňských potřeb. To nejnnutnější jsme tedy měli, a nebylo to ani nejhorší kvality (pochopitelně vše nově koupené, žádné použité talíře a podí). V tom bytě jsme ostatně nepobyli příliš dlouho, po dvou měsících jsme se stěhovali jinam. Ale o tom později.

... a také my pokračování tohoto zajímavého a užitečného dopisu uveřejníme v příštím čísle Oběžníku.

- Jéje Jirko, kde se tady bereš?! To už je let, co jsme se neviděli, vid? Jak se máš, člověče ...!?
- Ale docela dobře, kamaráde ...
- Ale jdi, no to teda musíš být pěkná svině!

Zajímavosti z domova i ze světa

Symposium o vlivu ateistické propagandy na nově příchozí z Československa, zvláště ty nejmladší z nich, se konalo ve dnech 24. - 28. srpna v Tridentu - za patrně rekordní účasti, počítáme-li všechny, tedy i ty, kdo nezůstali po celou dobu.

Na závěr bylo rozhodnuto, že příští rok se bude symposium konat znovu, a to ve Veroně, kde byl v r. 983 vysvěcen na biskupa sv. Vojtěch. Jeho osobnosti a životu bude také věnováno příští symposium.

Rada článků o situaci v Československu se objevila v různých francouzských časopisech. Velmi podrobný a zasvěcený je jmenovitě článek z pera pana *Alexandra Tomského* v časopise *COMMUNIO*. Článek byl uveřejněn v 5. letošním čísle (septembre-octobre) a nese název *Modus moriendi, l'Eglise catholique en Tchécoslovaquie*. Zesílené pronásledování zejména křesťanů u nás doma vyvolává situaci, která je opravdu něčím novým pro nás stejně jako pro vládnoucí režim. Přináší to sebou mnoho utrpení, ale také velkou naději do budoucna.

Pohledníci s fotografiemi pěti uvězněných křesťanů (z toho dva kněží), s předtisknutou adresou Dr. G. Husáka, presidenta československé republiky, vydali v NSR. Krátký text žádá o propuštění těchto politických vězňů, jejichž jediným přečinem bylo tisknutí náboženské literatury, např. papežských encyklik. K dostání na adrese České Katolické Misie v Paříži.

Zvláštní napětí mezi církví a státem trvá v Česko-

slovensku prakticky od návštěvy našich biskupů *ad i-*
mina v Říme. Spolu s nejdříve nepřímým (všeobecným a
neadresným) a potom výslovným odsouzením organizace
Favem in Terris, sdružující s komunistickou vládou
spolupracující katolické kněze u nás to vytváří situ-
aci strachu a nedůvěry, která očividně vede státní or-
gány k tomu, bránit už i pouhému *pracovnímu setkání*
biskupů. Zřejmě mají obavy, že by mohlo dojít k disku-
zi o dekretech týkajících se politické činnosti kněží
a že by rozdíly v postojích jednotlivých biskupů mohly
dát kněžím možnost podobné diskuze s odvoláním na po-
stoje samých biskupů.

Proslov sv. Otce k našim biskupům (z 11. března t.r.)
vyšel jako malá brožurka česky a můžete si jej opatřit
na adrese České Misie v Paříži. V Československu je o
něj veliký zájem a koluje v opisech.

V říjnu si připomínáme

4.10.	1182	se narodil Francesco Bernardone, budoucí
sv. František z Assisi
5.10.	1582	zemřela sv. Terezie z Avily, učitelka
církve
9.10.	1857	zemřel vynálezce lodního šroubu, J. Ressel
12.10.	1977	zemřel malíř J. Zrzavý
15.10.	1582	reformoval papež Řehoř kalendář do jeho
dnešní podoby
17.10.	1892	se narodil hudební skladatel a dirigent
O. Jeremiáš
18.10.	1918	bylo v Paříži vydáno prohlášení o samostat-
nosti budoucího Československa, podepsané
T. G. Masarykem, Dr. E. Benešem a gen. R.
Stefánikem
23.10.	1967	zemřel hudební skladatel J. Jindřich
29.10.	1902	se narodil překladatel Nového Zákona, Dr
R. Col
28.10.	1918	den vzniku Československé republiky
okolo	432	sv. Patrik se vrací z rodného Skotska do
Irska a věnuje se jeho evangelizaci
v r.	732	zahajuje sv. Bonifác, mnich z Anglie, svou
rozsáhlou misijní činnost v Bavorsku

v r. 132 druhé povstání židů; Bar Kochba na čas ob-
sazuje Jerusalema, ale brzy nato je město
dobyto vojskem císaře Hadriána a doslovně
srovnáno se zemí

V tomtéž roce dokončuje rabín Akiba pří-
ručku židovského práva, zvanou *Mišna*

ČETLI JSME KNIHU

(E. Cenek, Vyzvědačka B 7; vydala Konfrontace Curych
v r. 1982)

Salve, Canarias, moritura te salutat! Nesměješ se mi?
Milý příteli, který *víš víc než jiní na světě*, zdravím
Tě s prahu nekonečna takto: *Přeji si, aby se Himmlero-
vi lidé, kterým jsi často nemohl přijít na jméno, do-
věděli, že jsi už od Mnichova, přesně od řeči Tvého
vůdce dne 12. září 1938, ve spojení s cizí mocností,
která je nyní s námi ve válečném stavu. Přeji si, aby
to Himmler řekl vůdci, který je velmi na vahách, má-li
Ti ještě důvěřovat.*

Proč jsem to neřekla předsedovi lidového soudu? Pro-
tože jsem až do poslední chvíle očekávala *zázrak!* Jak
jsem byla bláhová, že mne ve zlomku vteřiny mohla na-
padnout taková myšlenka?! Vždyť zázraky se už dávno
nedějí. Vidíš, a přece jsem jej tentokrát očekávala.
A to proto, že jsem věřila až do okamžiku, kdy před-
seda vstal a četl rozsudek, že se náhle otevrou dveře,
že vstoupíš a že *zastavíš přelíčení.* Očekávala jsem,
že se náhle objevíš, že mi beze slova dáš cestovní pas
třeba na jméno Edita Kersbachová nebo Edvin Boelová a
že mne pošleš zvláštním letadlem - do Španělska. Oče-
kávala jsem to a domnívala jsem se, že řekneš: Za ně-
kolik měsíců (či let) přijedu za Tebou!

To jsem čekala po všem, co jsme spolu prožili od r.
1933 do poslední doby. Marně. I tato iluze se pokrou-
tila jako celuloidový film nad plamenem svíčky.

Dozorce vyšel na chodbu a -- smál se pod kůží. B 7 byla v poslední hodině života klamána předstíráním zájmu a lásky jen proto, aby napsala a doznala vše, co ví, protože její slova *nezůstanou v Německu*; Dozorce vezňů byl jedním z těch, který uměl z paměti odříkávat celé stránky románů. Fenomen paměti si nikdy nic nezapísal. Stačilo mu přečíst dvakrát kterýkoliv důležitý spis, aby jeho obsah v noci vyslal bezdrátovou telegrafii za hranice Velkého Německa. Vždyť ne nadarmo se scházely cizí valuty na jeho kontě v jednom jihoa-merickém státě ...

O ateismu v Tridentu
(Dojmy jednoho z účastníků)

Nikoli náhodou jsme v minulém čísle *Oběžníku* psali o Tridentuském sněmu, který se tam konal v letech 1545 -1563. Do tohoto města se totiž sjeli 25. srpna tr účastníci symposia, které pořádala Křesťanská Akademie. Tématem byl "Ateismus V ČSSR a jeho dopad na uprchlíky poslední doby.

Ateismus je jednou z hlavních složek marxisticko - leninské propagandy a proto je zkoumán jak marxisty a komunistickým ideology, tak filozofy křesťanskými. Ve fundovaném příspěvku Dr. Skalického jsme si uvědomili, že ateismus nemá jednu tvář, ale že se rozpadá na mnoho typů, ať už jde o filozoficky podložený nebo o bojovný, ideologizovaný, nesmiřitelný a agresivní ateismus, který právě vyzahuje ze sovětské oficiální ideologie. Dr. Skalický dobře upozornil, že tento typ ateismu je živěn silnou křesťanskou energií, ovšem bez Boha (!). Je to útočný, asketický ateismus, tak dobře známý např. u Lenina. Tato energie vyvolává víru, nikoliv však typu křesťanského, nýbrž mnohem silnějšího a vlivem zakořeněného ruského mesianismu i útočnějšího typu. Východní sovětský ateismus je jiného typu než ostatní západní formy ateismu; vychází z ruské spirituality a hluboké tradice mnišství. A tak vzniká, díky obrovské duchovní energii, dřívější v

ruské duši, jakési "náboženství naruby".

Dalším důležitým bodem symposia byl odkaz na četnou ateistickou literaturu, která je poslední dva-tři roky vydávána v Československu. Dr. Kratochvíl jmenoval řadu titulů; můžeme vysledovat dobrou informovanost autorů těchto publikací, které se obracejí na všechny vrstvy obyvatelstva. Zpracování této otázky se děje různými formami: od jakési beletrie až po historické rozbory církve a jejího života. Je příznačné, že hlavní útok je veden proti katolické církvi.

A. Tomský pak informoval o situaci církve v Československu. Mluvil velmi konkrétně o pronásledování ale i o stále se držícím intelektuálním odboji (např. 17 podzemních nakladatelství) - symposium skončilo 27. srpna večer. Příspěvků tedy bylo samozřejmě více než ty tři, o kterých jsme se zmínili. Jedno je jisté: z informací a analýz, které jsme slyšeli zjišťujeme, že ateistická ideologie a propaganda zdaleka nezaznamenává takové úspěchy, jakých by chtěla dosáhnout. Často lze dokonce zjistit, že docíluje pravého opaku.

UŽ JSTE NĚCO UDĚLAL PRO TY, KDO DOMA
NEOHROŽENĚ BOJUJÍ PROTI BEZPRÁVÍ?

Informujte se na adrese České Katolické Misie'

Na Oběžník a na Českou Katolickou Misii přispěli:

Anonym 3x	Auerhahn	Bernhard	Boucher	Fiedler
Havlík	Choutka	Vaníček		

Všem dárcům bez rozdílu upřímně

PÁN BŮH ZAPLAŤ!

Náš program:

Mše sv. každou první a třetí sobotu v měsíci ve
čtvrt na šest večer (17hod15) v kapli domu

CENTRE SÈVRES

35, rue de Sèvres

75006 Paris (metro Sèvres-Babylone)

telefon: 544-58-91

Po mši sv. pravidelná setkání v sále č. 5 v přízemí
domu, s kulturně-náboženským programem

Na září a říjen jsme připravili:

18. září - zahájení roku, sejdeme se v sále k malému aperitivu a volné zábavě
2. října - promítnutí informačního a propagačního pásma o historii a činnosti "papežova rádia", tj rozhlasové stanice *RADIOVATICANA*
16. října - otec Kolář promluví o činnosti České Katolické Misie v Paříži, jejím napojení na naše římské středisko Velehrad a výhledovém programu do roku 1983 našeho křesťanského exilu (nabídka zimních prázdnin na lyžích, oslava tisíce let od biskupského svěcení sv. Vojtěcha ve Veroně aj)

→ NA 20. LISTOPADU PŘIPRAVUJEME

náš tradiční předvánoční prodej českých kni-
gramodesek, časopisů, pohlednic.

Poznačte si už nyní v diáři - a nezapomeňte

"OBĚŽNÍK" - Circulaire, bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la
région parisienne

Certificat d'inscription n. 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement 15.- FF

Editeur responsable: P. Petr Kolář SJ 35, rue de Sèvres 75006 PARIS
tél. 544-58-91

Les abonnements par cheque à l'adresse:

MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 201 38 63 M Paris